

Dan plotseling veerde ze op, keek hem van vlakbij aan, in het linker-oog, dan in het rechter. Even schrok hij. Iets bijna woest wanhopigs, smartelijk smachtends, lag in haar broeiende blikken. Ze greep zijn hoofd met haar beide handen. „O God, Huib, hou me toch vast, o, hou me toch bij je!.... Laat me niet.... laat me toch niet....”

„Wat, vrouwtje.... wàt?”

„Laat me toch niet zoo veel alleen, en aan mijn lot over....”

„Lieve! Alleen? Maar je bent immers nooit echt alleen, dat weet je toch! Ik ben altijd bij je.... Ook als ik zit te werken, op mijn kamertje.... zijn we van elkaar, bij elkaar.... In wezen zijn we altijd samen!”

„Och ja.... och ja.... ik weet wel, dat zeg jij altijd.... Ik weet het ook allemaal wel. Als je dat maar altijd vast kon houden. Maar o, die eeuwig uitzwervende gedachten, die verschrikkelijke verbeelding! Je moet ook bedenken, ik heb zoo niemand, niemand anders!”

„Liefste.... ja-ja.... ik begrijp je.... arme schat! 't Is ook zoo jammer dat nog altijd.... och!” Hij streelde en kuste haar lang en innig. Er was een tijd van gedragen stilte. Dan begon hij weer, bijna fluisterend als voor zich heen: „Veel werken maar, hè! We hebben het zoo dikwijls tegen mekaar gezegd.... 't Is de eenige manier om het uit te houden, er door te komen.... En trouwens je weet, ik móet wel tegenwoordig. Alles wordt hoe langer hoe duurder en wat zal het einde zijn? Lieneke, zeg....” Hij drukte haar opnieuw tegen zich aan, met hartstochtelijke teederheid, zoende haar voorhoofd, haar wang.... Hij hoopte.... Maar neen, haar lippen stak ze hem niet toe. Boog plotseling opnieuw het hoofd, duwde 't tegen zijn schouder.

„Lieneke.... toe.... kijk me 'is aan!”

Schichtig deed ze het even. Maar wendde zich dadelijk af. Die woeste smachting was weg uit haar blik — toch, daar broeide iets, donker, somber. Hij begreep het niet, voelde zich vreemd onzeker. Wat moest hij nu zeggen, wat doen? 't Was waar dat zij dikwijls alleen moest zijn....

„En Bertje?” probeerde hij opnieuw in zijn hulpeloosheid. „Hoe gaat het tegenwoordig tusschen jellie? Ik merk daar maar zoo weinig van. 'k Zie de jongen gewoonlijk alleen aan tafel....”

Ze schokte de schouders. „O! Best! Heel goed! Hij 's op zijn manier ook met de oorlog bezig.... Hij verzet vlaggetjes op zijn kaart, 't is een soort van amusement.... Dadelijk als hij thuiskomt gaat-ie na' boven, met de krant.... Nou, en dan heeft ie die Frits, hè?.... En zijn elektrische batterijtje.... Mij heeft ie heelemaal niet nodig, hoor! Ik hem ook niet trouwens.”

Huib schrok opnieuw van dien schamperen toon. Maar neen-neen, daar niet op ingaan nu....